

„COMMISSA” d. o. o.
- U STEČAJU -
KOMIŽA

TABLICA TRAŽBINA
VJEROVNICI TRAŽBINA VIŠIH ISPLATNIH REDOVA
ISPITNO ROČIŠTE 09. SIJEČNJA 2003. GODINE

OPĆI ISPLATNI RED

TABLICA BR. 2

		IZNOS	IZNOS	IZNOS
REDNI		PRIJAVLJENE	PRIZNATE	OSPORENE
BROJ	VJEROVNIK	TRAŽBINE	TRAŽBINE	TRAŽBINE
		U KUNAMA	U KUNAMA	U KUNAMA
1	2	3	4	5
1.	NOVA BANKA d. d. Zagreb			
	zastup. po punom. ŽELIMIR			
	MILAS i TOMISLAV ŠISKO,			
	odvjetnici u Splitu	738 626, 29	738 626, 29	0
2.	FINA – Regionalni centar			
	Split	2 538, 19	2 538, 19	0
3.	BRODOMERKUR d. d. Split	28 881, 19	28 881, 19	0
	UKUPNO:	770 045, 67	770 045, 67	0

14/06/2010
335

II P-164/07

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Jermini Dujmović - Živković, u pravnoj stvari tužitelja - protutuženika „OTP BANKA HRVATSKA“ d.d. Zadar, zastupanog po punomoćniku Tomislavu Šiško, odvjetniku u Odvjetničkom društvu „Šiško i partneri“ j.t.d. u Splitu, protiv tuženika - protutužitelja NIKOLE MARDEŠIĆA, iz Splita, Table 13, zastupanog po punomoćniku Zoranu Zoviću, odvjetniku u Splitu, radi isplate i utvrđenja nevaljanosti mjenice, nakon glavne i javne rasprave, održane dana 3. svibnja 2010. godine, u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja – protutuženika Tadije Mamića, odvjetnika u Splitu i zamjenika punomoćnika tuženika – protutužitelja Jere Matica, odvjetničkog vježbenika u Splitu, na ročištu za objavu zakazanom za dan 18. svibnja 2010. godine

presudio je:

I Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi koje je Općinski sud u Splitu donio pod poslovnim brojem Ovr-9317/05 dana 1. prosinca 2005. g., te se odbija tužbeni zahtjev tužitelja – protutuženika koji glasi:

„Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužitelju iznos od 948.412,59 kuna zajedno sa zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 12. svibnja 2005. godine pa do 01. siječnja 2008. godine po stopi utvrđenoj Uredbom o visini stope zatezne kamate, a od 01. siječnja 2008. godine pa do isplate po eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekucem polugodištu, uvećanom za pet postotnih poena.“

II Prihvaća se protutužbeni zahtjev tuženika – protutužitelja koji glasi:

„I Utvrđuje se da je ništetna i pravno nevaljana mjenica u kojoj je tužitelj – protutuženik neistinito i protupravno naznačio da je izdana u Splitu, dana 14 rujna 2005. godine sa mjeničnom

svotom od 948.412,59 kn i dospijećem na naplatu dana 14. rujna 2005. godine po naredbi OTP banka d.d... (948.412,59 kn) i da se vrijednost primljena u novcu stavi u račun i izvješće trasatu Nikoli Mardešiću i plaćanja: Erste SM bank, upotrijebivši kod toga potpis iz drugog ugovornog odnosa Nikole Mardešića kao trasanta.

II Tužitelju – protutuženiku se zabranjuje svako raspolaganje i upotreba ove mjenice, te ju je dužan u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe predati tuženiku – protutužitelju Nikoli Mardešiću radi spriječavanja daljnjih zlouporaba.“

riješio je:

I Odbija se prigovor stvarne nenadležnosti Općinskog suda u Splitu kao neosnovan.

II Dužan je tužitelj – protutuženik, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, naknaditi tuženiku – protutužitelju parnični trošak u iznosu od 121.677,80 kn.

Obrazloženje

Kod ovog suda je dana 29. studenog 2005.g. zaprimljen prijedlog za ovrhu na ovršenikovim pokretninama. U istom se navodi da temeljem mjenice ovršenik duguje ovrhovoditelju iznos od 948.412,59 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 14. rujna 2005.g. pa do isplate. Budući ovršenik nije dragovoljno podmirio dug ovrhovoditelju, predloženo je donošenje rješenja o ovrsi kojim mu se nalaže da temeljem mjenice kao vjerodostojne isprave namiri tražbinu ovrhovoditelju u iznosu od 948.412,59 kn, sa zakonskim zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 14. rujna 2005.g. pa do isplate, te da mu naknadi trošak ovršnog postupka, sa zakonskim zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od donošenja rješenja pa do isplate. Radi ostvarenja ovrhovoditeljeve tražbine određena je ovrha zapljenom, procjenom i oduzimanjem ovršenikovih pokretnina, njihovim otpremanjem i povjeravanjem na čuvanje ovrhovoditelju, te prodajom istih i namirenju ovrhovoditelja iz novčanog iznosa dobivenog prodajom, a ovršeniku se zabranjuje raspolaganjem zaplijenjenim stvarima.

Rješenjem o ovrsi poslovni broj Ovr-9317/05 od 1. prosinca 2005.g. sud je odredio predloženu ovrhu, a ovrhovoditelju obistinio trošak od 16.570,67 kn.

Protiv rješenja o ovrsi ovršenik je izjavio prigovor, navodeći da ovršno rješenje nije osnovano. Istaknut je prigovor stvarne nadležnosti Općinskog suda u Splitu, jer se mjenični spor mora riješiti pred Trgovačkim sudom u Splitu kao stvarno nadležnim, budući da izdatnik mjenice nije Nikola Mardešić kao građanin, već kao vlasnik obrta upisanog u obrtnom registru pod tvrtkom „Falkuša“, što je razvidno iz same mjenice, kao i iz potvrde „Erste & Steiermaerkische“ d.d., banke koja za tog obrtnika vodi platni promet i kod koje je izvršena djelomična naplata po zahtjevu ovrhovoditelja. Označeni ovršenik ne odgovara za obveze svog obrta svojom osobnom imovinom, odnosno imovinom koja ne čini njegovu poslovnu imovinu. Osim toga, da je ovršenik dana 28. veljače 2000.g. ovrhovoditelju platio 7.000,00 DEM, istog dana još 26.921,79 kn, dana 3. travnja 2000.g. 31.950,00 kn, dana 9. svibnja 2000.g. 31.536,00 kn, dana 12. lipnja 2000.g.

31.672,00 kn, 10. srpnja 2000.g. 31.468,00 kn, te dana 5. siječnja 2001.g. iznos od 77.716,22 kn. Zato ovršenik ovrhovoditelju ne duguje ništa. Predloženo je da se rješenje o ovrsi stavi van snage u dijelu u kojem je određena ovrha i ukinu provedene radnje, a postupak nastavi kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

Rješenjem Općinskog suda u Splitu pod poslovnim brojem Ovr-917/05 od 16. ožujka 2006.g. stavljeno je van snage rješenje o ovrsi od 1. prosinca 2005.g. u dijelu kojim je određena ovrha, uz ukidanje provedenih radnji, te je odlučeno da će se po pravomoćnosti tog rješenja spis ustupiti parničnom odjelu ovog suda.

Dana 13. studenog 2009.g. zaprimljen je podnesak tuženika kojim postavlja protutužbeni zahtjev, navodeći da je tuženik izdao vlastitu mjenicu 27. prosinca 1999.g. tj. na dan sklapanja Ugovora o dugoročnom kreditu čije se plaćanje tom mjenicom osiguravalo, te je time tužitelj zlorabio tuženikovu prethodno potpisanu mjenicu na način da je upisao kao datum izdavanja 14. rujna 2005.g., te je isti datum upisan i kao datum dospijeća. Kako su potraživanja po tom Ugovoru dospjela 1. veljače 2002.g., to je tužiteljevo potraživanje po mjenici koju je tuženik izdao prigodom sklapanja ugovora zastarjelo, pa je tuženik istaknuo prigovor zastare mjeničnog potraživanja. Prigovorio je i da mjenica nije u skladu s osnovnim pravnim poslom, tj. sa Ugovorom o dugoročnom kreditu iz 1999.g., jer je u potpunom neskladu s Ugovorom tuženikovo izdavanje mjenice dana 14. rujna 2005.g., kada je cjelokupno potraživanje po tom Ugovoru zastarjelo. Osporen je i iznos naznačen u mjenici koji se ne podudara sa iznosom odobrenog kredita, pa i u tom dijelu mjenica nije sukladna osnovnom pravnom poslu. Konačno, tužitelj da je prekršio, fabricirajući datum izdavanja i dospijeća mjenice, načelo savjesnosti i poštenja u ostvarivanju mjeničnih potraživanja.

Postavljen je protutužbeni zahtjev na utvrđenje da je ništetna i pravno nevaljana mjenica u kojoj je tužitelj i protutuženik neistinito i protupravno naznačio da je izdana u Splitu dana 14. rujna 2005.g. sa mjeničnom svotom od 984.412,59 kn i dospijećem na naplatu dana 14. rujna 2005.g. po naredbi OTP banka d.d. (984.412,59 kn) i da se vrijednost primljena u novcu stavi u račun i izvješće trasatu Nikoli Mardešiću i plaćanja: Erste SM bank, upotrijebivši kod toga potpis iz drugog ugovornog odnosa Nikole Mardešića kao trasanta, kao i da se tužitelju i protutuženiku zabrani svako raspolaganje i upotreba ove mjenice, te ju je dužan u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe predati tuženiku i protutužitelju Nikoli Mardešiću radi sprečavanja daljnjih zlouporaba, te da mu naknadi trošak ovog parničnog postupka.

Usprotivio se tužitelj – protutuženik protutužbenom zahtjevu, navodeći da je osnov njegovog potraživanja novčani iznos temeljem Ugovora o dugoročnom kreditu od 15. prosinca 1999.g. sklopljenog između tužitelja i tvrtke „Commissa“, koji je solemniziran 27. prosinca 1999.g., a osnovom kojega tuženik nije isplatio tužitelju nesporni novčani iznos. Tuženik – protutužitelj je priznao postojanje dugovanja i obveza prema banci temeljem Ugovora od 15. prosinca 1999.g., koje dugovanje nije podmireno. Uplatnice su isplaćivane po nalogu fizičke osobe, a ne tvrtke koja je sklopila Ugovor o kreditu, te je iz samih uplatnica koje je tuženik – protutužitelj priložio vidljivo da je iste plaćao kao fizička osoba i na taj način podmirivao dug.

Podneskom od 19. ožujka 2010. g., tužitelj-protutuženik je, tvrdeći kako je između stranaka sklopljen ugovor o pristupanju dugu kojim mu se tuženik-protutužitelj obvezao podmiriti dugovanje uz dužnika „Commissa“ d.o.o., konačno postavio tužbeni zahtjev, zatraživši da sud naloži tuženiku neka mu isplati iznos od 948.412,59 kuna zajedno sa zateznim kamatama koje na

navedeni iznos teku od 12. svibnja 2005.g. pa do 01. siječnja 2008.g. po stopi utvrđenoj Uredbom o visini stope zatezne kamate, a od 01. siječnja 2008. g. pa do isplate, po eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanom za pet postotnih poena.

Tuženik-protutužitelj je, obzirom na promijenjen osnov tužiteljeva-protutuženikova zahtjeva prigovorio da se njegova izjava od 30. rujna 2003.g. ne može tumačiti kao pristupanje dugu, a i sve kad bi bilo tako, pripadali bi mu prigovori, pa tako i prigovor zastare iz ugovora o dugoročnom kreditu.

Tijekom postupka sud je izveo dokaz pregledom preslika mjenice izdane na iznos od 948.412,59 kn, pregledom preslika sedam uplata izvršenih od strane tuženika i „Commissa“ d.o.o. „Dalmatinskoj banci“ d.d. pregledom dopisa tuženika – protutužitelja „Novoj banci“ d.d. Zadar od 28. rujna 2003.g., pregledom Ugovora o dugoročnom kreditu br. 991123086176 sklopljenog između „Dalmatinske banke“ d.d. Zadar, Podružnica Split i tvrtke „Commissa“ d.o.o. iz Komiže od 15. prosinca 1999. g., te saslušanjem tuženika – protutužitelja u svojstvu parnične stranke.

Stranke su po punomoćnicima popisale parnični trošak.

Tužbeni zahtjev tužitelja-protutuženika nije osnovan.

Protutužbeni zahtjev tuženika-protutužitelja je osnovan.

Predmet spora je zahtjev tužitelja-protutuženika da mu tuženik-protutužitelj isplati preostali dio duga od 948.412,59 kuna, kojemu je pristupio, na ime otplate kredita odobrenog od prednika tužitelja-protutuženika trgovačkom društvu „Commissa“ d.o.o. Komiža dana 15. prosinca 1999.g., obzirom da je potonje vratilo samo dio kredita.

Prvotno je tužitelj-protutuženik podnio mjeničnu tužbu (ovršni prijedlog) protiv tuženika-protutužitelja kao mjeničnog dužnika, a potom je tijekom ovog postupka promijenio činjenični osnov tužbe, zatraživši od tuženika-protutužitelja ispunjenje obveze iz Ugovora o dugoročnom kreditu, umjesto mjenične obveze, tvrdeći da je isti pristupio dugu, premda nije bio obveznik Ugovora o dugoročnom kreditu sklopljenom dana 15. prosinca 1999.g..

Dakle, utuženjem duga na temelju osnovnog pravnog posla (kojem dugu je tuženik-protutužitelj pristupio) umjesto radi naplate po mjenici, tužitelj-protutuženik je promijenio istovjetnost zahtjeva i time preinačio tužbu u smislu odredbe čl. 191. st 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07 i 84/08 – dalje ZPP-a).

Između parničnih stranaka nije sporno da su prednik tužitelja-protutuženika „Dalmatinska banka“ d.d. Zadar, Podružnica Split i „Commissa“ d.o.o. Komiža, kao korisnik kredita, dana 15. prosinca 1999.g. sklopile Ugovor o dugoročnom kreditu, prema kojemu Banka odobrava Korisniku kredita dugoročni kredit za zatvaranje dospjelih obveza po kartkoročnom kreditu br 41-8/45, kod Banke u iznosu od 161.047,56 DEM, uz valutnu klauzulu u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB, pod uvjetima, zadanim rokovima i na način utvrđen tim ugovorom, s tim

da se kredit može koristiti do 31. prosinca 1999.g., s valutom knjiženja na dan donošenja Odluke Uprave Banke, ali ne prije prijenosa prava vlasnosti i uručenja sredstava osiguranja otplate kredita, odobrenog na rok od dvije godine, stavljenog u otplatu prvi dan sljedećeg mjeseca po korištenju kredita, uz vršenje otplate kredita u 24 jednaka mjesečna anuiteta u protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju HNB na dan dospijeća.

Nije sporno da je tuženik-protutužitelj vlasnik tvrtke „Commissa“ d.o.o. Komiža.

Nije sporno da je na ime kreditne obveze tužitelju-protutuženiku vraćen samo dio kredita i to, kako proizlazi iz priloženih uplatnica: dana 28. veljače 2000.g. iznos od 7.000,00 DEM, dana istog dana iznos od 26.921,79 kn, dana 3. travnja 2000.g. iznos od 31.950,00 kn, dana 9. svibnja 2000. g. iznos od 31.536,00 kn, dana 12. lipnja 2000.g. iznos od 31.672,00 kn, dana 10. srpnja 2000.g. iznos od 31.468,00 kn, te dana 5. siječnja 2001.g. iznos od 77.716,22 kn.

Nije sporno da je dio kredita ostao nepodmiren.

Između parničnih stranaka je sporna pasivna legitimacija tuženika-protutužitelja.

Sporno je i je li tužitelj-protutuženikov zahtjev zastario.

Sporna je visina zahtjeva.

Odredbom čl. 148. st. 1. Zakona o obveznim odnosima («Narodne novine» broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99, dalje ZOO), koji Zakon je u primjeni u ovoj pravnoj stvari temeljem odredbe čl. 1163. st. 1. Zakona o obveznim odnosima («Narodne novine» broj 35/05 i 41/08) propisano je da ugovor stvara prava i obveze za ugovorne strane. U skladu s tom odredbom, ako je korisnik kredita trgovačko društvo „Commissa“ d.o.o. Komiža kojega je vlasnik tuženik-protutužitelj, obveze iz ugovora o dugoročnom kreditu sklopljenog sa tužiteljem-protutuženikom ima trgovačko društvo, a ne tuženik-protutužitelj kojemu bi u tom slučaju nedostajala pasivna građanskopravna legitimacija kada bi spram njega bio istaknut tužbeni zahtjev radi ispunjenja obveze iz ugovora o kreditu.

Tužitelj-protutuženik tvrdi da je tuženik-protutužitelj pristupio dugu, te time spram njega, kao vjerovnika preuzeo obvezu pored dužnika „Commissa“ d.o.o. Komiža.

Prema odredbi čl. 451. ZOO-a ugovorom između vjerovnika i trećeg, kojim se ovaj obvezuje vjerovniku da će ispuniti njegovo potraživanje od dužnika, treći stupa u obvezu pored dužnika.

Radi utvrđenja sporne okolnosti je li tuženik-protutužitelj pristupio dugu, pregledan je dopis kojega je tuženik-protutužitelj uputio predniku tužitelja-protutuženika, te je saslušan tuženik-protutužitelj.

Iz dopisa kojega je tužitelj-protutuženik zaprimio 30. rujna 2003.g., razvidno je da tuženik-protutužitelj tvrdi kako je on vlasnik tvrtke „Commissa“ d.o.o., korisnik kredita kojega neuredno vraća. Premda ga želi vraćati, zbog teške situacije je uspio vratiti 231.264.01 kn, nešto više od 60.000,00 DEM. Traži od tužitelja-protutuženika da mu pokuša izaći u susret sa

reprogramom kredita na način da mu dade „greis“ period od godinu ili dvije uz neku normalnu kamatu, a ne onu dosadašnju, te mu pokuša oprostiti dio ogromnih kamata, koje su neprihvatljive u današnje vrijeme. Garantira uspješno vraćanje kredita jer je uredio turistički brod za prijevoz putnika sa kojim je radio tog ljeta sa zakašnjenjem u zadnjoj trećini turističke sezone, ali uviđajući da bi baveći se tim poslom mogao uspješno vratiti kredit na predloženi način. Spreman je dati hipoteku na predmetni brod koji je procijenjen na 230.000,00 EUR-a, a ujedno traži da izravno sa „Novom bankom“ d.d. Zadar sredi predloženo, ukoliko prihvate, a ne sa poslovnicom te banke u Splitu. Ukoliko ne prihvate njegov prijedlog i ništa ne poduzmu, uvjerava ih da će vlastiti prijedlog ispoštovati, te početkom slijedeće turističke sezone, a možda i ranije, početi sa vraćanjem kredita.

Saslušan u svojstvu parnične stranke tuženik-protutužitelj iskazuje da je mjenicu iz 1999.g., koju je osobno potpisao, dao tužitelju-protutuženiku na dan potpisivanja kredita. Jedan dio kredita nije vratio, pa je u više navrata od tužitelja-protutuženika bio pozivan na vraćanje, ali nakon plaćanja nekoliko obroka potonji ga nije pozivao. Od potpisivanja ugovora o dugoročnom kreditu iz 1999.g., kada je tužitelju-protutuženiku predao potpuno praznu bjanko mjenicu, nikada je više nije vidio, niti je ista ispunjena njegovim rukopisom. Tužitelju-protutuženiku se obraćao dopisima u razdoblju između 1997.g. i 1999.g. tražeći da mu reprogramiraju kredit i oproste kamate iz razloga što mu je na temelju zahtjeva 1997.g. doznačen novac na račun u protuvrijednosti od 100.000,00 DEM, premda tada ugovor o kreditu nije bio potpisan. Po osnovu kredita je vratio cca 70.000,00 DEM, a neke uplate na ime namirenja Ugovora o dugoročnom kreditu je plaćao kao fizička osoba jer je imao problema sa poslovanjem svoje tvrtke „Commissa“ koja je sklopila ugovor i uzela kredit.

Proizlazilo bi, dakle, da je tužitelju-protutuženiku, kao davatelju dugoročnog kredita tvrtki „Commissa“ d.o.o. iz 1999.g., dio kredita vraćen i to kako je razvidno iz priloženih uplatnica, ukupno 7.000,00 DEM, te 231.264,01 kn u razdoblju od 28. veljače 2000.g. do 5. siječnja 2001.g., od čega je jedan dio vratio sam tuženik-protutužitelj kao fizička osoba uslijed problema u poslovanju tvrtke. Istina je da je tuženik-protutužitelj kao fizička osoba uputio dopis od 30. rujna 2003.g. davatelju kredita, tužitelju-protutuženiku, tražeći reprogram, početak od godinu ili dvije, neku normalnu kamatu, a ne dosadašnju, te da mu pokuša oprostiti dio ogromnih neprihvatljivih kamata. K tome na kraju dopisa, za slučaj da tužitelj-protutuženik ne prihvati njegov prijedlog i ništa ne poduzme, tvrdi kako će ga on ispoštovati, te moguće prije početka slijedeće turističke sezone početi vraćati kredit.

No, da bi postojao odnos između tužitelja-protutuženika kao vjerovnika i tuženika-protutužitelja kao treće osobe, na temelju kojega je potonji dužan ispuniti pored dužnika iz ugovorne obveze „Commissa“ d.o.o. i zajedno s njim obvezu vjerovniku, mora između vjerovnika i treće osobe postojati ugovor.

Ugovor je među strankama sklopljen kada su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora kako to propisuje odredba čl. 26. ZOO-a, a volja za sklapanje ugovora može se izjaviti riječima, uobičajenim znacima i drugim ponašanjem iz kojega se sa sigurnošću može zaključiti o njezinom postojanju.

U konkretnoj činjeničnoj situaciji iz dopisa tuženika-protutužitelja od 30. rujna 2003.g. upućenog tužitelju-protutuženiku:

- nije razvidna visina ni struktura (glavnica, kamata, trošak) nepodmirenih potraživanja dužnika „Commissse“ d.o.o. spram tužitelja-protutuženika po osnovi ugovora o dugoročnom kreditu,

- nije razvidno da bi od strane tužitelja-protutuženika, tuženiku-protutužitelju prethodno bio predložen iznos dugovanja,

- nije razvidno da je u trenutku sačinjenja dopisa tuženik-protutužitelj bio upoznat s visinom i uvjetima otplate preostale kreditne obveze „Commissse“ d.o.o.,

- nije razvidno da je tuženik-protutužitelj pristao podmiriti točno određeni dug pored dužnika „Commissse“ d.o.o..

Zapravo ovaj dopis po svojoj prirodi jest općenit i potpuno neodređen poziv tužitelju-protutuženiku („početak od godinu ili dvije“, „normalna kamata“, „oprost ogromnih neprihvatljivih kamata“ i sl.) za stavljanjem ponude tuženiku-protutužitelju radi izmjene uvjeta otplate dugoročnog kredita koji nije u cijelosti podmiren. Kao takav nikako ne predstavlja ugovor o pristupanju dugu koji ima u vidu odredba čl. 451. ZOO-a, a kojim bi tuženik-protutužitelj preuzeo obvezu podmiriti tužitelju-protutuženiku utuženi iznos.

Slijedom utvrđenja da tuženik-protutužitelj nije pristupio dugu dužnika „Commissse“ d.o.o. nastalom po osnovu ugovora o dugoročnom kreditu, a niti je sam obveznik tog ugovora, to mu odlukom u ovom sporu ne mogu biti nametnute nikakve obveze, niti može ostvariti prava, jer nije subjekt prava i obveza iz odnosa u povodu kojega je došlo do parnice. Vršenje dijela isplata na ime dužnikovog duga koje je tužitelj-protutuženik prihvatio nema učinka u sferi njegovih prava i obveza spram tužitelja-protutuženika. Dakle tuženik-protutužitelj nema pasivnu građanskopravnu legitimaciju, pa je tužbeni zahtjev, već iz tog razloga kao neosnovan valjalo odbiti.

Prigovorio je tuženik-protutužitelj da je nastupila zastara potraživanja. U ovom slučaju radi se o dospijevanju pojedinih mjesečnih anuiteta kao povremenih potraživanja na koje se primjenjuju odredbe o zastarijevanju iz čl. 372. st. 1. i 2. , te 373. st. 1. i 2. ZOO-a, kako povremenih potraživanja, tako i samog prava iz kojeg potječu povremena potraživanja. Utvrditi je da je dužnik obveze iz ugovora o dugoročnom kreditu „Commisssa“ d.o.o., uzevši u obzir i plaćanje od 5. siječnja 2001.g., isplatio tek osam mjesečnih anuiteta od ugovorom utvrđena 24, a nakon toga nije vršio nikakvih plaćanja. Činjenicom što je od dospelosti najstarijeg neisplaćenog anuiteta za rujna 2000.g. do preinake tužbe u ovom sporu, na ročištu za glavnu raspravu od dana 5. studenog 2009.g., kada je umjesto mjenične tužbe zatraženo ispunjenje obveze koja proizlazi iz ugovora o dugoročnom kreditu, proteklo više od devet godina, nastupila je zastara prava na otplatu kredita, a s tim u vezi i zastara plaćanja svih neplaćenih anuiteta proisteklih iz odobrenog kredita.

Stoga je potraživanje tužitelja-protutuženika i kao zastarjelo valjalo odbiti , te primjenom odredbe čl. 451. st. 3. ZPP-a presuditi kao u izreci presude pod točkom I.

Predmet protutužbenog zahtjeva tuženika-protutužitelja je utvrđenje ništavosti i pravne nevaljanosti mjenice koja je protuugovorno popunjena u pogledu dospelosti obveze.

Između parničnih stranaka nije sporno da je vlastita mjenica na ime tuženika-protutužitelja, temeljem koje je podnjet prijedlog za ovrhu, bila izdana i ustupljena tužitelju-protutuženiku, radi osiguranja otplate kredita kojega je potonji odobrio korisniku „Commisssi“ d.o.o. Komiža.

Nije sporno da dužnik „Commissa“ d.o.o. nije u cijelosti vratio kredit tužitelju-protutuženiku u roku od 24 mjeseca, utvrđenom u Ugovoru o dugoročnom kreditu sklopljenom 15. prosinca 1999.g..

Nije sporno da se radilo o tzv. bjanko mjenici koju je tuženik-protutužitelj ustupio tužitelju-protutuženiku na dan potpisivanja Ugovora o dugoročnom kreditu.

Nije sporno da je tužitelj-protutuženik kao dan plaćanja mjenice označio 14. rujna 2005.g. popunivši je na iznos od 948.412,59 kn, niti je sporno da je dana 29. studenog 2005.g. podnio ovršni prijedlog na temelju mjenice kao vjerodostojne isprave, radi naplate mjenične tražbine.

Nije sporno da je potraživanje tužitelja-protutuženika iz odredbe čl. 2. Ugovora o dugoročnom kreditu dospijevalo 1. veljače 2002.g., kada je trebao biti otplaćen posljednji 24-ti mjesečni anuitet.

Između parničnih stranaka je sporno ima li bjanko mjenica izdana na ime tuženika-protutužitelja, koja je ustupljena tužitelju-protutuženiku kao sredstvo osiguranja otplate kredita, sadržajnih nedostataka koji bi je učinili nevaljanom.

Prvo valja definirati bjanko mjenicu kao mjenicu koja nema svih bitnih sastojaka, a izdana je s tim da se manjkajući bitni sastojci, kao što je primjerice dospelost, naknadno ispune, pa dok ne budu ispunjeni, ne vrijedi kao mjenica, sukladno odredbama čl. 2. st. 1. i čl. 110. st. 1. Zakona o mjenici („Narodne novine“ broj 74/94). Zapravo je buduća mjenica isprava koja će prema sporazumu stranaka tek naknadnim ispunjenjem postati mjenicom i koristi se često kao sredstvo osiguranja ugovora o zajmu, kreditu i ugovora o prodaji s obročnim otplatama cijene, jer se imatelju mjenice omogućuje da je naknadno ispuni prema ostatku iznosa neplaćenog duga, dospelosti i sl., pa se mora ispuniti sukladno međusobnom sporazumu vjerovnika i dužnika. U slučaju naknadnog ispunjenja mjenice protivno međusobnom sporazumu vjerovnika i dužnika, odnosno sadržaju osnovnog posla, kao što je u konkretnom slučaju, valja primijeniti odredbu čl. 16. st. 2. Zakona o mjenici koja propisuje ako je mjenica, koja je u vrijeme izdavanja bila nepotpuna, naknadno ispunjena protivno postojećem sporazumu, povreda ovog sporazuma ne može se prigovoriti imatelju mjenice, osim ako ju je stekao zlonamjerno ili ako je pri stjecanju mjenice postupio s velikom nepažnjom.

Treba, dakle, razlikovati nalazi li se mjenica koja se prezentira radi isplate u rukama prvog suugovaratelja (vjerovnika iz osnovnog posla - zajmodavca), ili je prešla u ruke trećeg (indosatara). Ako je prezentant vjerovnik iz osnovnog posla, tada prezentat može uspješno prigovoriti protuugovorno ispunjenje, naprimjer oznaku ranije ili kasnije dospelosti od ugovorene. To zato što se kod prvog suugovaratelja može govoriti o namjeri, odnosno nemarnosti ako mjenicu protuugovorno ispuni označavanjem ranije ili kasnije dospelosti, kao što je učinio tužitelj – protutuženik.

Iz iskaza tuženika-protutužitelja proizlazi da od sklapanja ugovora o dugoročnom kreditu iz 1999.g., kada je tužitelju-protutuženiku predao potpuno praznu bjanko mjenicu, istu više nije vidio, nije je ispunio, niti bio pozivan na sporazum radi njezina ispunjenja. U okolnostima kada predmetna mjenica nije ispunjena prema sporazumu tužitelja-protutuženika kao vjerovnika i tuženika-protutužitelja kao dužnika, valja utvrditi je li njezino ispunjenje u skladu sa sadržajima

osnovnog pravnog posla čijem osiguranju služi i je li tužitelj-protutuženik prvi mjenični vjerovnik-remitent.

Ako je potraživanje iz osnovnog pravnog posla, ugovora o dugoročnom kreditu dospjelo 1. veljače 2002.g., a na mjenici je označen kao dan plaćanja mjenice 14. rujna 2005.g., proteklo je više od tri i pol godine po dospelosti potraživanja temeljem dugoročnog kredita, jer je kao dan plaćanja mjenice trebalo naznačiti 1. veljače 2002.g., potom je protestirati u slijedeća dva radna dana koja dolaze za danom plaćanja mjenice, što znači da je ispunjenje mjenice u potpunom neskladu sa sadržajem ugovora o dugoročnom kreditu, osobito imajući u vidu da mjenično pravni zahtjevi imatelja mjenice protiv indosanta i trasanta zastarijevaju za godinu dana od dana pravodobno podignutog protesta, prema odredbi čl. 78. st. 2. Zakona o mjenici. Taj zastarni rok upravo daje pravnu sigurnost mjeničnim dužnicima da se mogu uspješno protiviti mjenično-pravnim zahtjevima isticanjem prigovora zastare nakon proteka određenog zastarnog roka od dospelosti mjeničnog pravnog zahtjeva, odnosno pravodobno podignutog protesta.

Prema odredbi čl. 32. Zakona o mjenici postoje četiri načina naznake dospelosti mjenice i to po videnju, na određeno vrijeme po videnju, na određeno vrijeme od dana izdanja, te na određeni dan. Predmetna mjenica je mjenica na određeni dan, kalendarska, koja dospijeva u vrijeme koje je kalendarski označio njezin izdavatelj, u ovom slučaju tuženik-protutužitelj. Međutim tužitelj-protutuženik nije bio ovlašten postupati na način da sam ispuni bjanko mjenicu i odredi samovoljno dan dospelosti.

Obzirom da je tužitelj-protutuženik prvi mjenični vjerovnik-remitent prigovor protuugovornog popunjavanja bjanko mjenice tuženika-protutužitelja ukazuje se ošnovanim.

Dosljedno rečenom, rukovodeći se savjesnošću i poštenjem u ostvarivanju mjeničnih potraživanja, te dužnošću postupanja ugovornih stranaka sukladno obvezama koje čine bitne elemente ugovora, a radi ostvarenja potraživanja iz kojeg ugovora je bjanko mjenica dana vjerovniku, valjalo je u cijelosti prihvatiti protutužbeni zahtjev tuženika-protutužitelja, te s uporištem na odredbu čl. 16. st. 2. Zakona o mjenici, kao i odredbe čl. 12. i 13. ZOO-a presuditi kao u izreci pod točkom II.

Prigovorio je tuženik – protutužitelj stvarnoj nenadležnosti ovog suda, navodeći da je za rješavanje mjeničnog spora nadležan Trgovački sud u Splitu kao stvarno i mjesno nadležan sud.

Odredbom čl. 34/b ZPP-a, koji propisuje stvarnu nadležnost trgovačkih sudova, određeno je da trgovački sudovi u parničnom postupku u prvom stupnju sude u sporovima između pravnih osoba, u sporovima između pravnih osoba i obrtnika, uključujući i trgovce pojedince, u sporovima između obrtnika, uključujući i sporove između trgovaca pojedinaca, ako se radi o sporu u vezi s njihovom djelatnošću, osim ako nije riječ o sporovima u kojima prema ovom Zakonu uvijek sude općinski sudovi (čl. 34. st. 1), odnosno ako nije riječ o sporovima za koje je zakonom utvrđena nadležnost nekog drugog suda. U konkretnoj pravnoj stvari radi se o sporu između pravne i fizičke osobe koja nije ni obrtnik ni trgovac pojedinac, pa je u smislu navedene zakonske odredbe prigovor stvarne nenadležnosti ovog suda valjalo kao neosnovan odbiti i odlučiti kao pod točkom I izreke rješenja.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a. Tuženiku + protutužitelju je tako, sukladno popisanom, prema vrijednosti predmeta spora koja je od 29. studenog 2005.g. do 13. studenog 2009.g. iznosila 948.412,59 kn, a od 13. studenog 2009.g. do zaključenja glavne rasprave 1.896.825,18 kn, priznat trošak zastupanja po punomoćniku, i to za sastav prigovora protiv rješenja o ovrsi od 14. lipnja 2005.g. 949 bodova prema Tbr. 11. toč. 1. a u vezi Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika («Narodne novine» br. 91/04, 37/05 i 59/07, dalje OT), za trošak zastupanja na ročištu od 5. studenog 2009.g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari 949 bodova temeljem Tbr. 9. toč. 1. OT-a, za trošak sastava podneska od 13. studenog 2009.g. koji je bio nužan za vođenje ovog spora u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a od 1897 bodova temeljem Tbr. 8. toč. 1. OT-a, te za trošak zastupanja na tri ročišta na kojima se raspravljalo o glavnoj stvari (19. siječnja 2010. g., 9. ožujka 2010. g. i 3. svibnja 2010. g.) također po 1897 bodova temeljem Tbr. 9. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika («Narodne novine» br. 148/09 dalje OT), dok mu sud nije priznao trošak sastava podnesaka od 9. veljače 2010.g., 15. ožujka 2010.g. i 27. travnja 2010.g., jer isti nisu bili nužni za vođenje ovog spora. Priznati troškovi, zbrojeni i pomnoženi s vrijednošću boda od 10,00 kn u smislu Tbr. 50. OT-a daju 94.860,00 kn, a uvećani za 23% PDV-a u smislu Tbr. 42. OT-a u visini od 21.817,80 kn, daju 116.677,80 kn. Pribrajanjem troška sudske pristojbe za protutužbu u iznosu od 5.000,00 kn, sveukupni trošak tuženika – protutužitelja koji mu ovom sporu pripada iznosi 121.677,80 kn, koliko mu je i dosuđeno točkom II izreke rješenja.

U Splitu, 18. svibnja 2010. godine

SUDAC:

Jermina Dujmović-Živković

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka iste. Žalba se podnosi Županijskom sudu u Splitu, a putem ovog suda u tri primjerka.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

(Ines Vuka)

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU

23/05/2011
GŽo-393/10
IP164/07
OPĆINSKI SUD U SPLITU
• primljeno •
neposredno • poštom

17. 05. 2011

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA
I
RJEŠENJE

obično-preporučeno na pošti _____
u primj. _____ sa _____ priloga
takse _____ kuna

Županijski sud u Splitu, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca ovog suda i to Dragice Samardžić, kao predsjednice vijeća, te Vedrane Perkušić i Ankice Matić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja – protutuženika „OTP Banka Hrvatska“ d.d. Zadar, zastupanog po punomoćniku Tomislavu Šiško, odvjetniku u Odvjetničkom društvu „Šiško i partneri“ j.t.d. u Splitu, protiv tuženika – protutužitelja Nikole Mardešića iz Splita, Table 13, zastupanog po punomoćniku Zoranu Zoviću, odvjetniku u Splitu, radi isplate i utvrđenja nevaljalosti mjenice, odlučujući o žalbama stranka protiv presude i rješenja Općinskog suda u Splitu pod poslovnim brojem IIP-164/07 od 18. svibnja 2010. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 28. travnja 2011. godine

presudio je i riješio je.

I. Odbijaju se žalbe tužitelja – protutuženika „OTP Banka Hrvatska“ d.d., Zadar, te tuženika – protutužitelja Nikole Mardešića kao neosnovane i potvrđuje presuda Općinskog suda u Splitu pod poslovnim brojem IIP-164/07 od 18. svibnja 2010. godine, kao i rješenje o trošku (točka II. izreke prvostupanjskog rješenja).

II. Odbija se zahtjev tuženika – protutužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom ukinut je platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi kojeg je Općinski sud u Splitu donio pod poslovnim brojem Ovr-9317/05 dana 1. prosinca 2005. godine, te je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja – protutuženika za isplatom iznosa od 948.412,59 kuna sa zakonskim zateznim kamatama od 12. svibnja 2005. godine pa do isplate (točka I. izreke).

Točkom II. izreke prvostupanjske presude prihvaćen je protutužbeni zahtjev za utvrđenje da je ništetna i pravno nevaljana mjenica u kojoj je tužitelj – protutuženik neistinito i protupravno naznačio da je izdana u Splitu 14. rujna 2005. godine sa mjeničnom svotom od 948.412,59 kuna i dospjećem na naplatu dana 14. rujna 2005. godine po naredbi Otp Banke Hrvatske d.d. i da se vrijednost primljena u novcu stavi na račun i izvješće trasatu Nikoli Mardešiću i plaćanja: Erste SM bank, upotrijebivši kod toga potpis iz drugog ugovornog

odnosa Nikole Mardešića kao trasanta, s tim da se tužitelju – protutuženiku zabranjuje svako raspolaganje i uporaba ove mjenice, uz obvezu u roku od 8 dana predati je tuženiku – protutužitelju radi sprječavanja daljnjih zlouporaba.

Točkom I. izreke prvostupanjskog rješenja odbijen je prigovor stvarne nenadležnosti Općinskog suda kao neosnovan.

Odlukom o trošku obavezan je tužitelj – protutuženik naknaditi tuženiku – protutužitelju parnični troška u iznosu od 121.677,80 kuna (točka II. izreke prvostupanjskog rješenja).

Protiv prvostupanjske presude i rješenja o trošku žali se tužitelj – protutuženik pobijajući iste u cijelosti zbog svih žalbenih razloga iz članka 353. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08 i 123/08, dalje: ZPP) s prijedlogom da se preinače, odnosno ukinu i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Tuženik – protutužitelj se žali protiv rješenja o trošku zbog žalbenih razloga iz odredbe članka 353. stavak 1. ZPP-a s prijedlogom da se isto preinači shodno žalbenim navodima. Zatražio je i trošak žalbenog postupka.

Na žalbe nije odgovoreno.

Žalbe nisu osnovane.

U predmetnom sporu tužitelj – protutuženik je prvotno ustao mjeničnopravnim zahtjevom, da bi kasnije tijekom postupka svoj zahtjev utemeljio na odredbi članka 451. Zakona o obveznim odnosima (u daljnjem tekstu: ZOO - "Narodne novine" broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01) koji se u konkretnom slučaju primjenjuje temeljem odredbe članka 1163. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05 i 41/08).

S druge strane, tuženik – protutužitelj je ustao protutužbenim zahtjevom za utvrđenje nišetnom i pravnom nevaljalom mjenicom u kojoj je neistinito navedeno da je izdana 14. rujna 2005. godine s određenom mjeničnom svotom.

U ispravnom provedenom postupku je utvrđeno sljedeće:

- da su prednik tužitelja – protutuženika „Dalmatinska banka“ d.d. Zadar, Podružnica Split, kao kreditor i „Commissa“ d.o.o. Komiža, kao korisnik kredita, dana 15. prosinca 1999. godine sklopile Ugovor o dugoročnom kreditu prema kojem banka odobrava korisniku kredita dugoročni kredit za zatvaranje dospjelih obveza po kratkoročnom kreditu broj 41-8/45 kod banke u iznosu od 161.047,56 DEM, uz valutnu klauzulu u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB, s tim da se kredit može koristiti do 31. prosinca 1999. godine s valutom knjiženja na dan donošenja Odluke Uprave Banke, ali ne prije prijenosa prava vlasnosti i uručjenja sredstva osiguranja otplate kredita, odobrenog na rok od dvije godine, stavljenog u otplatu prvi dan sljedećeg mjeseca po korištenju kredita, uz vršenje otplate kredita u 24 jednaka mjesečna anuiteta u protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju HNB na dan dospijeća,

- da je posljednji 24 mjesečni anuitet trebao biti otplaćen 1. prosinca 2002. godine,

- da je tuženik – protutužitelj vlasnik tvrtke „Commissa“ d.o.o. Komiža,

- da je na ime kreditne obveze tužitelju – protutuženiku vraćen samo dio kredita, dok je preostali dio kredita ostao nepodmiren,

- da je tuženik – protutužitelj potpisao mjenicu kao osobnu bjanko mjenicu za osiguranje plaćanja kredita, koja mjenica je tužitelju – protutuženiku ustupljena na dan potpisivanja Ugovora o dugoročnom kreditu,

- da je tužitelj – protutuženik kao prvi suugovaratelj mjenicu koja je u vrijeme izdavanja bila nepotpuna (na istoj samo potpis trasanta na licu mjenice) naknadno ispunio protivno sporazumu stranka, označivši kasniju dospelost od ugovorene,

- da dopis tuženika – protutužitelja kojeg je tužitelj – protutuženik zaprimio dana 13. rujna 2003. godine ne predstavlja ugovor o pristupanju dugu u smislu odredbe članka 451. ZOO-a,

- da je nastupila i zastara potraživanja tužitelja – protutuženika u smislu odredbe članka 372. stavak 1. i 2. te članka 373. stavak 1. i 2. ZOO-a.

Gornja utvrđenja prvostupanjskog suda svoj osnov imaju u sadržaju dokaza provedenih u postupku, koje dokaze je sud prvog stupnja ispravno ocijenio kako to nalaže odredba članka 8. ZPP-a i o čemu prvostupanjska presuda sadrži valjane i jasne razloge koje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

Po mišljenju ovog suda sud prvog stupnja je pravilno primijenio materijalno pravo kada je odbio tužbeni zahtjev tužitelja – protutuženika.

To stoga što tuženik – protutužitelj nije obveznik ugovora o dugoročnom kreditu, dok dopis tuženika – protutužitelja od 28. rujna 2003. godine kojeg je tužitelj – protutuženik zaprimio dana 30. rujna 2003. godine po svom sadržaju nema značaj ugovora o pristupanju dugu u smislu odredbe članka 451. ZOO-a.

Naime, iako nema dvojbe da se takav ugovor može sklopiti i konkludentnim radnjama, volja za sklapanje svakog, pa i ugovora o pristupanju duga mora biti tako manifestirana da se o njezinom postojanju može sa sigurnošću zaključiti (članka 28. stavak 1. ZOO-a).

U konkretnom slučaju navedeni dopis po svom sadržaju nema takav značaj, jer se ni u smislu članka 28. stavak 1. ZOO-a izjava tuženika – protutužitelja od 28. rujna 2003. godine ne može smatrati ugovorom o pristupanju dugu.

Isto tako, pravilno je utvrđenje i zaključak prvostupanjskog suda o zastari potraživanja tužitelja – protutuženika. Naime, potraživanje iz ugovora o kreditu zastarijeva u općem zastarnom roku (članka 371. ZOO-a), osim u slučaju kada je među strankama ugovorena i ispunjavana otplata kredita plaćanjem anuiteta, u kojem slučaju se primjenjuje kraći zastarni rok iz članka 372. ZOO-a u kojem zastarijevaju povremena potraživanja (tri godine).

Zastarijevanje u smislu članka 361. ZOO-a počinje teći prvi dan iza dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, a u ovom slučaju to nije prvi dan iza dana

kada je tužitelj – protutuženik doznačio iznos kredita korisniku kredita, već prvi dana iza dana kada je dospjela obveza vraćanja kredita.

Suprotno žalbenim navodima, i ovaj sud smatra da spomenuti dopis tuženika – protutužitelja tužitelju – protutuženiku nikako ne može predstavljati priznanje duga, a time i dovesti do prekida zastare, jer izjava da će dug biti vraćen, odnosno kad se ne vidi određeno koji je dug u pitanju, odnosno osnova tog duga i visina, ne može imati za posljedicu prekid tijeka zastare.

Izjava o priznanju duga, koja bi mogla imati za posljedicu prekid tijeka zastare morala bi biti učinjena na način iz kojeg nedvojbeno proizlazi priznanje duga, te da se kod toga zna koji se osnov duga kao i njegova visina.

Prema tome dopis na kojem tužitelj – protutuženik temelji svoje stajalište o prekidu tijeka zastare toliko je općenit o postojanju duga i isplati duga, da se nikako ne može smatrati priznanjem duga koje bi rezultiralo prekidom zastarijevanja.

Nadalje, prihvaćanjem protutužbenog zahtjeva tuženika – protutužitelja materijalno pravo je pravilno primijenjeno.

Kod utvrđenja prvostupanskog suda, koja žalbenim navodima nisu dovedena u sumnju, da je tužitelj – protutuženik kao prvi sukontrahent spornu mjenicu popunio protivno dogovoru stranka, to tuženik – protutužitelj kao izdavatelj ove mjenice osnovano prigovara njenoj pravnoj valjanosti (članka 16. Zakona o mjenici – „Narodne novine“ broj 74/94).

Inače, tužitelj – protutuženik u žalbi glede protutužbenog zahtjeva niti ne ističe posebne prigovore.

Odluka o troškovima postupka temelji se na ispravno izvršenom obračunu u primjeni odredbe članka 154. stavak 1. ZPP-a i članka 155. ZPP-a a sve u visini Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad („Narodne novine“ broj 91/04, 37/05 i 59/07), s tim da suprotno žalbenim navodima tuženika – protutužitelja prvostupanski sud istom pravilno nije obistinilo trošak sastava podneska od 9. veljače 2010. godine, 15. ožujka 2010. godine i 27. listopada 2010. godine, jer nisu bili svrhoviti za vođenje ove parnice.

Zahtjev tuženika – protutužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka trebalo je odbiti pozivom odredbu članka 166. stavak 1. u svezi s odredbom članka 154. stavak 1. ZPP-a, jer nije uspio sa svojom žalbom.

Kako nisu ostvareni žalbeni razlozi, valjalo pozivom na odredbu članka 368. ZPP-a odnosno odredbu članka 380. ZPP-a odbiti žalbe stranaka kao neosnovane i potvrditi pobijanu presudu kao i rješenje o trošku.

U Splitu, 28. travnja 2011. godine

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Dragica Samardžić, v.r.

Za točnost otpisatka – ovlašteni službenik
Zlata Brdar

